

דף ל.

עין משפט א. ב.

או"ח סימן רעה סעיף א

עיינ לעיל עין משפט אות ז ה

דף ל.:

עין משפט א.

או"ח סימן שכד סעיף ז

ו. מחתכין הנבלה לפני הכלבים אפי' נתנבלה בשבת^ו, בין שהיתה מסוכנת בין שהיתה בריאה^ז, ודוקא בנבלה קשה שא"א לאכלה בלא חיתוך אבל בראויה אסור דלא טרחינן.

עין משפט ב.

או"ח סימן שיא סעיף א

א. מת המוטל במקום שירא ממנו מפני הדליקה מביא ככר או תינוק ומטלטלו על ידיהם^ח ואם אין לו ככר או תינוק הפכו ממטה למטה^ט דהוי טלטול מן הצד^ק, ואם אין לו מטלטלו טלטול גמור^ר, וכל זה

ס. דקיי"ל כר"ש דלית ליה מוקצה אלא בגרוגרות וצמוקים, והגם שבין השמשות לא היה ראוי מ"מ לא נדחה בידים אלא נדחה מעצמו. כה"ח אות כ"ג.
ע. הגם שביו"ט בסי' תקי"ח סעיף ו' כתב דוקא בהיתה מסוכנת מערב יו"ט, שאני דביו"ט פוסקים כר"י ולא כר"ש כמבואר בסי' תצ"ה סעיף ד'. כה"ח אות כ"ד.
פ. שבת מ"ג. וקבורת מת מצוה לא דוחה שבת מסנהדרין ל"ה, וה"ה שאינו דוחה יו"ט וכ"כ התוס' בנזיר מ"ז ע"א.
ו. וע"י ככר או תינוק זהו כבודו של המת שלא לחלל השבת בשבילו כל היכא שאפשר לעשותו בהיתר.
צ. ואם היה חי בבה"ש המטה לא נעשתה בסיס, והמאור כתב דאפי' מת בכיה"ש לא נעשתה המטה בסיס למת דאין המטה צריכה למת, מ"א ס"ק ב'.
ק. הגם שג"כ זה הוי טלטול כשמטלטל לצורך דבר המוקצה כמבואר בסעיף ח', מ"מ בדליקה התירו מטעם דאדם בהול על מתו ואם לא היו מתירים יבא לכבות.
ר. הגם שכיבוי היא מלאכה שאינה צריכה לגופה ואין בזה איסור תורה, מ"מ כיון שאם היה צריך לעשות פחמין היה בזה איסור תורה, התירו בזה, כה"ח אות ז'.

באותו רשות ש.

א. ב. מת המוטל בחמה מטלטלו לצל באותו רשות ה ע"י ככר או תינוק, ואם אין לו לא יטלטלנו כלל אפי' ממטה למטה בטלטול מן הצד שגם טלטול מן הצד שמיה טלטול א.

ש. האחרונים תמהו על דברי השו"ע שהרי משום בזיון המת מותר להוציא לרשות אחרת כמבואר בסעיף ב', וא"כ כ"ש מפני הדליקה, ע"כ הלבוש כתב דטעות סופר נפל בדברי השו"ע ועיין בכה"ח אות ח'.

ת. והב"ח מתיר גם מרה"י לכרמלית.

א. ואסור לדחוף ע"י קנה דבר שהוא מוקצה, ט"ז ס"ק ב'. וגם אמירה לגוי אסורה, ולא התירו אלא בדליקה או במת שהסריח. כה"ח אות י"ב. ודוקא כשמטלטל לצורך דבר האסור אבל לצורך דבר המותר טלטול מן הצד מותר, כמו בסעיף ח'.